

ma kanal bölgesi kuruldu. Amerika I. ve II. Dünya savaşlarına da girdi ve büyük ekonomik ve askerî gücü ile bu savaşların kazanılmasında başlıca rolü oynadı. Savaş yıllarında artan üretim faaliyeti ülkenin daha da zenginleşmesine ve güçlenmesine yol açtı. Bugün Pasifik'teki birçok ada (Mariana adaları, Karolin adaları, Marshal, Palau, Guam, Doğu adaları, Samoa, Wake, Midway, Palmira ve diğerleri) ile Antiller'deki Virgin adalarının bazıları, Panama kanal bölgesi ve Puerto Rico (Amerika'ya bağlı bağımsız ülke) Amerika Birleşik Devletleri'nin şu veya bu şekilde egemenliğinde ya da kontrolündedir. Filipinler 1946'da bağımsız bir devlet haline gelmiş, 1959'da Alaska ve 1960'ta da Havai federal devlet statüsüne alınmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

N. M. Fennemann, *Physiography of Western U.S.A.*, New York 1931; a.m.f., *Physiography of Eastern U.S.A.*, New York 1983; H. Baulig, *Amerique septentrionale Géographie universelle*, Paris 1936, XIII; C. L. White — E. J. Foscue, *Regional Geography of Anglo-America*, New York 1950; R. Caves, *American Industry: Structure, Conduct, Performance*, Englewood Cliffs 1964; L. Ofenberg, *La Géographie de l'Amerique II: les Etats-Unis*, Bruxelles 1964; V. H. Parker, *Anglo-America*, London 1966; C. B. Hunt, *Physiography of the U.S.A.*, San Francisco 1967; J. Beaujen-Garnier, *Les Régions des Etats-Unis*, Paris 1969.

SIRRI ERİNÇ

III. ÜLKEDE İSLÂMİYET

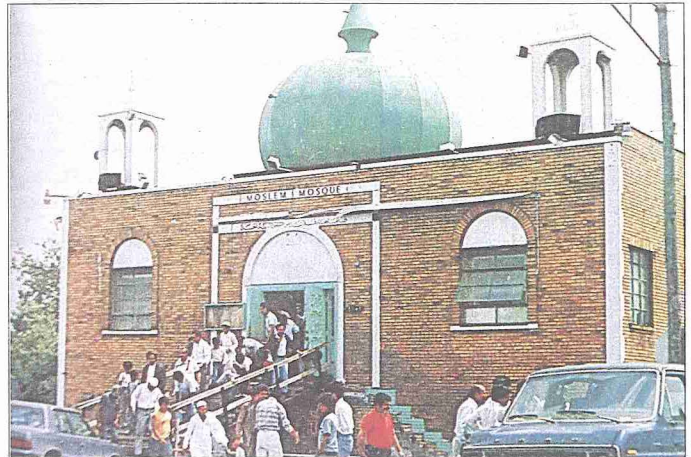
En Eski Zamanlar ve Kölelik Devri. Amerika'da İslâmiyet'in uzun bir geçmişi bulunmaktadır. Arap coğrafyacılarının verdikleri bilgiler, Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfinden (1492) önce müslüman denizcilerin Atlas Okyanusu'nu aşarak Yeni Dünya'ya ayak basmış olduklarını göstermektedir. Batı Afrika'daki eski Mali İmparatorluğu'ndan bazı müslümanların Amerika kıtasına ulaştıklarına dair kuvvetli rivayetler mevcuttur. Kristof Kolomb ve Vasco Nunez Balboa gibi İspanyol kâşiflerinin zorla hristiyanlaştırılmış bazı müslümanları yanlarında getirdikleri bilinen bir husustur. Bu hristiyanlaştırılmış müslümanların en meşhuru, İspanyol rahibi Marcos de Niya ile beraber Florida, Texas ve Arizona bölgelerinde seyahat eden ve 1539 yılında ölen Esteban'dır (Estefan). Gene XVI. yüzyılda Amerika'ya gelen Nasîrüddin adında bir Mısırlı'nın Mohawk kabilesinin dostluğunu kazanarak birkaç yıl onların arasında yaşadığı, fakat kabilede bir kadını öldürünce yakılarak idam edildiği bilinmektedir.

Amerika'da asıl müslümanlık tarihi, XVII. yüzyıldan XIX. yüzyılın ortalarına kadar Batı Afrika'dan kaçırılan ve köle haline getirilen zencilerle başlar. Köleler arasında müslümanların nisbeti tahmin edilemiyorsa da mevcut belgelerden sayılarının binlerce olduğu anlaşılmaktadır. 1717 yılına ait bir kayıttan kölelerin arasında "domuz eti yemeyen ve Allah'a inananlar"ın varlığı öğrenilmektedir, hatta bu kölelerin bazılarının isimleri de bilinmektedir. Meselâ 1731 yılında Afrika'dan kaçırılan Eyyûb b. Süleyman Diallo, Georgia eyaletinde sahibi tarafından âzat edilerek vatanına kavuşturulmuştur. Yine 1807 yılında Güney Carolina'da satılan Ömer b. Saîd adlı bir kölenin sahibinden kaçtığı, ancak Kuzey Carolina'da yakalanarak hapsedildiği ve hücresinin duvarına yazdığı Arapça yazıları incelemeye gelen vali tarafından serbest bırakıldığı bilinmektedir. Kayıtlar arasında, hayatının sonuna kadar valinin himayesi altında yaşayan Ömer b. Saîd'in bugün mevcut olmayan on beş sayfalık bir hal tercümesi yazdığı da bulunmaktadır. XIX. yüzyılın ortalarında Georgia eyaletine ait Chapelo adasında birçok müslüman zencinin bulunduğu ve bunların en meşhuru olan Bilâli Muhammed'in dinî inançlarını çocuklarına da intikal ettirebildiği bilinmektedir. Bu zatın 1930'larda hayatta olan bir torununun, annesinin namaz kıldığını hatırladığı kaydedilmektedir. Amerika'ya getirilen müslüman zencilerin dinlerini ne derece ve ne kadar muhafaza edebildikleri bilinmemektedir. Georgia Eyaleti Tarih Kurumu'nun müzesinde saklanan kölelik devrinden kalma ism-i celâl yazılı bazı levhalarla mushafklar, köleler arasında dinî duyguların hemen kaybolmadığını göstermektedir. Ancak köleliğin kaldırılmasından sonra da bu talihsiz

müslümanlar kalıcı bir şekilde cemaatleşememişlerdir. Tesbit edilemeyen bir tarihte zenciler arasında müslümanlık bir din olarak kaybolmuşsa da birtakım hâtıralar kalmış ve muhtemelen bunlar sonradan türeyen hareketlere zemin hazırlamıştır. Bu hareketlerin bazıları, İslâmiyet'in sahih inançlarından uzak olmalarına rağmen kendilerini İslâmî adettikleri ve İslâmiyet'i en azından bir isim olarak zenciler arasında yaydıkları için önem taşımaktadır.

Zenci Müslüman Hareketleri. 1886'da Kuzey Carolina'da doğan Timothy Drew adında bir kişi 1913 yılında ismini Noble Drew Ali olarak değiştirdi ve New Jersey eyaletinin Newark şehrinde Mağribî Amerikan İlim Mâbedi (Moorish American Science Temple) isminde bir cemaat kurdu. Noble Drew Ali, bütün zencilerin aslen Asyalı olduklarını ve Asyalılar'ın dini olan İslâmiyet'e dönmeleri gerektiğini ileri sürdü; bu arada zencilere hristiyan beyazlardan da mümkün olduğu kadar uzak kalmalarını tavsiye etti. Bu cemaatin dinî kitabı *The Holy Koran* (Mukaddes Kur'an) diye adlandırılıyorsa da aslında Noble Drew Ali'nin Kur'an ve Kitâb-ı Mukaddes'ten yaptığı seçmelerden ibarettir. Noble Drew Ali'nin Fas'ta bulunduğunu iddia etmesine rağmen orada veya bir başka yerde din eğitimi görmediği açıktır. Onun kurduğu hareketi, zencileri beyazların tahakkümünden kurtarıp onlara yeni bir hüviyet kazandırma çabası şeklinde değerlendirmek yerinde olacaktır. Binlerce taraftar toplayan Noble Drew Ali 1929 (veya 1930) yılında ölünce hareketin başına Drew Ali'nin ruhunu taşıdığını iddia eden John Givens El ve ondan sonra da Abdullah Muhammed geçti. İslâm Milleti (The Nation of Islam) hareketinin ortaya

Detroit'te
bir cami -
Amerika
Birleşik
Devletleri

çıkmasıyla Mağribî Amerikan İlim Mâbedi büyük ölçüde önemini kaybetmişse de Amerika'nın bazı şehirlerinde bugüne kadar varlığını devam ettirebilmiştir.

İslâm Milleti, 1930 yılında Amerika'ya göçmen olarak gelen Wallace D. Fard (İslâmî adı Wallace Fard Muhammed) tarafından kuruldu. Mekke'li bir baba ile Avrupalı bir annenin çocuğu olduğunu iddia eden Fard'ın İranlı, Türk veya Hindistan menşeli olması da mümkündür ve hakkında dolaşan söylentiler arasında aslen Bahâî, Dürzî veya Kâdiyânî olduğu rivayetleri de yer almaktadır. Detroit şehrinde faaliyetine başlayan Fard, Drew Ali'nin öğretilerini benimseyerek Mağribî Amerikan İlim Mâbedi'nin müntesiplerinin pek çoğunu kendi tarafına çekmeyi başardı ve onlara İslâm Milleti'ne has birtakım yeni inançlar da aşıladı. Bunların en önemlisi, Amerikan zencilerinin dramını yansıtan ve onların eziklik içindeki duygularını yüceltmeyi amaçlayan, ilk insanların siyahî, Amerikan zencilerinin atalarının da Arabistan ve Mısır'da yaşayan ve Şehbaz denilen bir kavim olduğu, beyazların ise kötü ruhlu bir bilim adamının genetik tecrübelerinin sonucu oldukları ve kendilerini medenileştirmek için Allah tarafından gönderilen Hz. Mûsâ'nın başarılı olmaması üzerine bütün dünyada zulme dayalı bir düzen kurdukları, cehennemnin Amerika, cennetin kalkınması beklenen İslâm dünyası, Kur'an'da anlatılan kıyametin de beyaz tahakkümünün sona ermesi olduğunu öne süren inançtır. Fard önceleri J. Givens El gibi Drew Ali'nin ruhunu taşıdığını, daha sonra da sırası ile mehdî, peygamber ve nihayet "şahsen Tanrı" (God in person) olduğunu iddia etmiş, 1934 yılında da esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştur.

Fard'ın yerine, kaybolmasından üç yıl önce ona intisap etmiş olan Elijah (Eliya) Muhammed geçti. Asıl adı Elijah Poole olan E. Muhammed, 1897 yılında Georgia eyaletinde fakir bir çiftçinin oğlu olarak dünyaya geldi. 1923'te iş aramak amacıyla Detroit'e gitti ve sekiz yıl sonra Fard'la tanıştı. 1931 yılında Chicago'ya geçerek İslâm Milleti'nin ikinci mâbedini kurdu ve burası Fard'ın kaybolmasından sonra hareketin merkezi haline geldi. Kendini zencilere gönderilmiş bir peygamber olarak ilân eden E. Muhammed zencilerin kurtuluş yolunu, Birleşik Devletler toprağında şeytanî beyazlardan bir veya birkaç eyaleti kopa-

rıp kendilerine has bir bölge kurmakta buluyordu. Ancak polisin devamlı baskı ve eziyetlerine mâruz kaldıkları halde İslâm Milleti mensupları hiçbir zaman kuvvete başvurmadılar; sadece kendilerini Amerikan milletinden saymadıkları için II. Dünya Savaşı'nda ve daha sonra Kore ve Vietnam savaşlarında hizmet görmeyi reddettiler. İslâm'ın sahih inançlarından tamamen uzak bulunan E. Muhammed, taraftarlarına belli bir ibadet sistemi getirmede. Vaaz ederken hem Kitâb-ı Mukaddes'ten hem Kur'an'dan nakillerde bulunur ve bazı acap te'viller yapardı. E. Muhammed, bu tutumunun ve öğretilerinin dünya müslümanlarına tasvip edilmediğini biliyordu ve 1959 yılında umreye giderken yaptığı Türkiye, Mısır, Suriye, Ürdün, Sudan, Habeşistan, Suudi Arabistan ve Pakistan ziyaretlerinde bazı İslâm âlimlerinin kendisini gerçek İslâm dinine yöneltmeye çalışması da sonuç vermemişti. İslâm Milleti'nin mâbedlerinde ibadet olarak yalnız Fâtîha'nın İngilizce meâlî ayakta veya otururken okunuyor ve her yıl aralık ayında otuz gün oruç tutuluyordu. Beyazların sürekli düşmanlık ve zulmüne uğrayan zenciler E. Muhammed'in etrafında toplandılar; bütün Amerika'da bilhassa doğu ve orta batının büyük şehirlerinde birçok İslâm Milleti mâbedi kuruldu.

İslâm Milleti'nin asıl inkişafı Malcolm X'in harekete katılmasıyla başladı. 19 Mayıs 1925 tarihinde Omaha'da dünyaya gelen Malcolm X, gayet zeki, cesur ve tesirli bir hatipti. Babası, kendisi henüz küçük yaştaiken Ku Klux Klan adlı beyaz ırkçı örgüt tarafından öldürüldü. Birçok maceradan sonra hapse giren Malcolm X, 1952 yılında İslâm Milleti'ne katıldı ve kısa zamanda Elijah Muhammed'in güvenini kazanıp hareketin resmî sözcüsü olarak Amerika'nın pek çok yerinde ateşli konuşmalar yaptı. Bu konuşmalar üzerine zenciler akın akın İslâm Milleti'ne girdiler ve hareket beyazların tahakkümü için ciddi bir tehlikeye haline geldi. Bu gelişmede, Malcolm X'in şahsiyetinin ve yoğun faaliyetlerinin yanı sıra, aynı yıllarda Amerika zencileri arasında başlayan genel uyanış ile Afrika ve İslâm dünyasında zirveye ulaşan özgürlük mücadeleleri de etkili olmuştur.

1961 yılından itibaren Malcolm X ile hizmet ettiği E. Muhammed'in arasının açıldığı görülmektedir. Malcolm X'in, bütün konuşmalarında ona kendisinden

çok daha üstün yer vermesine rağmen E. Muhammed Malcolm X'in gittikçe artan nüfuzundan korkmaya başladı. Bu sırada oğullarından Wallace'ın (şimdiki adıyla Warith=Varis), Malcolm X'e babasının kendi sekreterleriyle zina ettiğini bildirmesi üzerine Malcolm X'in liderine olan güveni tamamen sarsıldı ve durumu hareketin diğer sorumlularına bildirmeye karar verdi. 1963 yılında Cumhurbaşkanı John F. Kennedy bir suikasta kurban gidince Malcolm X'in memnuniyet ifade etmiş olması E. Muhammed'e fırsat verdi ve onu susturmak için sözcülüğünden atıp cemiyet içinde kendisiyle konuşulmasını yasakladı. Bunun üzerine Malcolm X, 8 Mart 1964 tarihinde İslâm Milleti'nden ayrılarak New York'ta Müslüman Camii (Muslim Mosque) adı altında tamamen müstakil yeni bir cemiyet kurdu; ardından da hacca gitti.

Hac, Malcolm X'in hayatında bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Daha İslâm Milleti'nden ayrılmadan önce üniversitelerde konuşmalar yaparken Ortadoğulu müslümanlarla tanışmış ve E. Muhammed'in öğretilerinin gerçek İslâmiyet'ten çok uzak olduğunu görmüştür. E. Muhammed'den koptuktan sonra daha serbest düşünmeye ve hakiki İslâm'a yönelmeye başladı. Hacda ise ayrıca değişik ırklara mensup insanların İslâmiyet sayesinde gerçek bir kardeşlik ve eşitlik kurabildiklerini anladı ve böylece yeni bir dünya görüşü kazandı. Amerika'ya dönünce el-Hâc Melikü's-Şehbâz adını aldı (fakat eski adı kullanılmaya devam etmiştir) ve İslâmiyet'in bütün insanları birleştirecek bir mahiyet ve güçte olduğunu anlatmaya başladı. Her zaman öncelik verdiği siyahların mücadelesini daha etkili bir şekilde sürdürebilmek için bir de bütün zencilere açık olan Afrikalı-Amerikalılar Birliği Derneği (Afro-American Unity Organization) adında yeni bir cemiyet daha kurdu. Amerika'da İslâmiyet'i yaymak için çok büyük bir potansiyele sahip olan Malcolm X amaçlarını gerçekleştiremeden, 21 Şubat 1965 tarihinde New York'ta, yapacağı bir konuşmaya başlamadan önce 500 kişinin önünde şehid edildi. Öldürülmesinden birkaç yıl sonra katillerinin İslâm Milleti mensupları oldukları, fakat FBI'nın (Amerika Federal Polisi) emrinde hareket ettikleri anlaşılmıştır.

Elijah Muhammed'in 1975'te ölümü üzerine hareketin başına geçen oğlu Wallace resmî öğretilere önemli değişiklikler getirdi. Fard'ın tanrılığı, E. Mu-

hammed'in peygamberliği ve beyazların şeytan olduğu inançları terkedildi; başta namaz olmak üzere İslâmî ibadetler yerine getirilmeye başladı. Hareketin ismi de önce Bilalians (Bilâlîler), sonra Batı'da Dünya İslâm Toplumu (World Community of Islam in the West) ve daha sonra da Amerikan Müslüman Misyonu (American Muslim Mission) olarak değiştirildi. Bu değişikliklerin sebeplerinden biri, şüphesiz ki Wallace Muhammed'in hakiki İslâmî anlayışa kavuşmuş olmasıdır; ancak aynı zamanda sosyal ve siyasî faktörlerin de gözden kaçırılmaması gerekir. Henüz E. Muhammed hayattayken hareketin bir sınıfa has mahiyeti değişmeye başlamıştı. 1930'larda E. Muhammed mesajını tebliğ etmeye başlarken müntesiplerinin hemen hepsi yoksul ve okuma yazma bilmeyen siyahılardan oluşuyordu. 1960'larda ise Amerikan toplumunda meydana gelen değişikliklerin oluşturduğu siyah burjuvaya hitap etmek için eski radikal ve ayrılıkçı dili değiştirmek icap ediyordu. Wallace, babasının tam aksine, Amerikan toplumuna entegrasyon politikası tatbik etmeye başladı. Bunun en açık delili, Bilâlîler'in haftalık gazetesinin baş köşesine Amerikan bayrağı konulmasıydı. Hareketin dış siyaseti de değişti. Elijah Muhammed'in İslâm dünyasındaki radikal ve milliyetçi cereyanları desteklemesine karşılık Wallace Mısır, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi Amerikan yanlısı sayılabilecek ülkelerle iş birliği yaptı. 1979 Aralık ayında Tahran'daki Amerikan elçiliği mensupları rehin alınınca Wallace bizzat Washington'daki İran sefaretine gidip rehinelere ser-

best bırakılmasını istedi. Wallace'ın hükümete karşı takındığı bu dostane ve yardım sever tutumu üzerine Amerikan yönetimi de Müslüman Misyonu'na, hâpishanelerde bulunan zenciler arasında serbestçe faaliyet gösterme hakkı tanıdı.

Wallace, hareket içinde herhangi bir muhalefetin doğmasını önlemek için İslâm'ın Meyvesi (Fruit of Islam) denilen ve babasının zamanında iç disiplini sağlamakla görevlendirilen grubu feshetti. Eski İslâm Milleti mensuplarının çoğu Wallace'ın getirdiği değişiklikleri benimsemeye hazırды. Fakat E. Muhammed'in diğer oğullarından Emmanuel Abdullah ağabeyinin liderliğini ve getirdiği yenilikleri kabul etmeyip kendini halife ilân etti. Baltimore ve Chicago'da onun halifeliğini kabul eden cemaatler vardır. Bu ihtilâfın malî yönü de bulunmaktadır. E. Muhammed'in biriktirdiği servet hareketin yeni lideri olan Wallace'a geçince, Emmanuel paranın İslâm Milleti'ne değil babasının şahsına ait olduğunu, dolayısıyla onun yirmi iki çocuğu arasında dağıtılması gerektiğini iddia etti. Wallace'ın amcası olan John Muhammed de ona karşı çıkarak 1978 yılında Detroit şehrinde Elijah Muhammed'in öğretilerine sadık kalan yeni bir mâbed açtı. Yeniliklerden hoşnut olmayan en önemli kişi ise Malcolm'un azledilmesinden sonra yerini alan Abdülhalim Farrakhan'dır. Elijah Muhammed'in öğretilerine sadık kalan bazı mâbedler Farrakhan'ın liderliğini kabul etmektedirler. Kendi hareketini Son Çağrı (The Final Call) diye adlandıran Farrakhan ile Wallace arasındaki ilişkiler tamamen kopmuş değil-

dir. 7 Ekim 1986 tarihinde Elijah Muhammed'in doğumunun seksen dokuzuncu yıl dönümünü kutlamak için Farrakhan tarafından Chicago'da tertip edilen törene Wallace da katılmış ve Farrakhan'la kucaklaşmıştır. Kuvvetli bir şahsiyete sahip olmayan Wallace'ın babasının yönettiği hareketi pek geliştiremediği söylenebilir.

Fard tarafından kurulan ve sıra ile Elijah Muhammed ve Wallace Muhammed tarafından sürdürülen bu hareket, zenciler arasında İslâmiyet'i yaymak bakımından en tanınmış gruptur. Ancak bunun yanında, üyelerinin toplamı belki İslâm Milleti'nin üyelerinden de fazla olan ve bazıları başlangıçtan beri hakiki bir İslâmî anlayışa sahip bulunan başka grup ve dernekler de vardır. Bunların ilki, New York'un Brooklyn bölgesinden Şeyh Dâvud Ahmed Faysal tarafından kurulan ve bugüne kadar faaliyetini sürdüren bir camidir. 1892 yılında Granada adasında doğan Şeyh Dâvud'un bir rivayete göre Arap asıllı olduğu iddia ediliyorsa da doğduğu adanın halından olması daha muhtemeldir. 1924 yılında Amerika'ya gelerek adı geçen camiyi açtı ve Amerikan İslâm Misyonu (Islamic Mission of America) adında bir dernek kurdu. Binlerce kişinin ihtidasına vesile olan Şeyh Dâvud, göçmen olarak Amerika'ya gelen müslümanların da güven ve saygılarını kazandı. Elijah Muhammed'e mektup yazarak öğretilerindeki yanlışlıkları düzelttirmeye çalışan Şeyh Dâvud 1980 yılında vefat etti.

Yine 1920'lerde Kâdiyânîliğin Ahmedîye koluna bağlı tebliğ görevlileri Hindistan'dan Amerika'ya gelmeye başladılar. İlk Ahmedî camii 1921 yılında Amerika'daki Ahmedîler'in reisi olan Dr. Müftü Muhammed Sâdık tarafından açıldı. Ahmedîler ırk farkı gözetmeksizin inançlarını bütün Amerikalılar arasında yaymaya çalışırken en çok siyahılardan ilgi gördüler. Özellikle 1950'lerde Ahmed Cemal, Yûsuf Latif, McCoy Turner ve Max Roach gibi meşhur caz sanatçıları Ahmedîliği seçtiler. Kendi cemaatlerinin dışında da nüfuz sahibi olan Ahmedîler, ileride İslâm Milleti'ni kendi taraflarına çekmek ümidiyle Elijah Muhammed'le de ilişki kurdular. İslâm Milleti mensuplarınca okunan tek Kur'an meâlî, Ahmedîler'den Mevlânâ Muhammed Ali tarafından hazırlanmıştır. 1950'de merkezlerini Chicago'dan Washington'a taşıyan Amerikan Ahmedîleri'nin cemaat sayısı 1982 yılında yirmi altıya ulaşmıştır.

Washington
İslâm
Merkezi -
Amerika
Birleşik
Devletleri

1930'da New York'un Harlem bölgesinde Süfî Abdülhamid adında bir Amerikalı halkı İslâmîyet'e çağırmaya başladı. 1937 yılında vefat eden bu zat en az 300 kişinin ihtidasına vesile olmuşsa da kalıcı bir cemaat kuramamıştır. Aynı şekilde yine Amerikan siyahlarından olan Abdülvedud Bey tarafından 1938'de New York'ta kurulan Milletlerarası İslâm Cemiyeti (International Islamic Society) fazla devam etmemiş, fakat 1931 yılında Cleveland'da el-Hâc Veli Ekrem tarafından kurulan camî varlığını bugüne kadar sürdürebilmiştir. Halen mevcut cemiyetlerden biri de 1950 yılında el-Hâc Tâlib Dâvud tarafından kurulan Amerikan Müslüman Kardeşliği'dir (Moslem Brotherhood of America). Bu cemiyet Malcolm X'in kurduğu Müslüman Camii ile birleşerek İslâmî Kardeşlik (Islamic Brotherhood) adında yeni bir derneğe dönüştü. el-Hâc Tâlib Dâvud ölünce bir ara Ezher Üniversitesi'nde tahsil gören İmam Ahmed Tevfik, İslâmî Kardeşlik'in başına geçti. İmam Ahmed Tevfik, Dârü'l-İslâm (aş. bk.) hareketinin lideri İmam Yahyâ Abdülkerim'le temas kurarak iki grubun birleşmesi için çalıştı ise de Brooklyn Yasin Camii'nde iki grup üyeleri arasında çıkan silahlı bir çatışmadan sonra bu birleşme teşebbüsünden vazgeçildi.

1972 yılında Ahmedîler'den Muzafferüddin Hamid, Amerika'da tahsil gören Pakistanlı öğrencilerle tanıştıktan sonra Kâdiyânîlik'ten ayrılıp merkezi Washington'daki Community Mosque (Mescidü'l-Ümme) olan Kuzey Amerika İslâm Partisi (Islamic Party of North America) adında yeni bir teşkilât kurdu. Pakistan'a gidip kendisiyle görüştüğü Mevlânâ Mevdûdî'nin fikirlerini benimseyen Muzafferüddin, Amerika'da İslâmî düzenin kurulmasının bütün müslümanların bir partide birleşmeleriyle mümkün olacağına inanıyordu. İslâm Partisi Washington, Baltimore ve Philadelphia gibi Doğu Amerika'nın büyük şehirlerinde ilk kurulduğu yıllarda oldukça başarı elde etti; fakat 1970'lerin sonunda gittikçe şiddetlenen iç çekişmeler yüzünden Muzafferüddin Amerika'dan ayrılmayı uygun gördü ve onun gitmesiyle kurduğu cemaat de dağıldı.

Dışarıdan etkilenmiş grupların en önemlisi, merkezi Pakistan'da olan Cemâat-i Tebliğ'in Amerika'daki üyeleri tarafından kurulan Dârü'l-İslâm hareketidir. Bu hareketin ilk merkezi, Cemâat-i Tebliğ vaizlerinin Brooklyn'de kaldıkları

Şeyh Dâvud Ahmed Faysal'ın camii idi. Tebliğ Cemaaati, müslümanlığı kabul edenlerin Pakistan geleneklerine göre kılık kıyafet değiştirmelerini istemekte ısrar edince ve Pakistan asıllı müslümanlar arasındaki faaliyetlerine ağırlık vermeye başlayınca Yahyâ Abdülkerim adında bir kişi Cemâat-i Tebliğ'den ayrılarak Dârü'l-İslâm'ı kurdu. Bu hareketin merkezi Brooklyn'deki Mescidü'l-mü'minin'dir ve New York, Baltimore, Chicago, Detroit ve başka şehirlerde de yüze yakın mescidi bulunmaktadır. Amerika'da şimdiye kadar ortaya çıkmış hareketler arasında en radikal hareket olan Dârü'l-İslâm cemaatleşmeye büyük önem vermektedir. Birlikte oturan ve sayıları en az üç olan her grup, aralarından itaat edilmesi vacip bir emir seçmekle ve oturdukları evin bir odasını mescid olarak tahsis etmekle mükelleftirler. Silâh tâlimi yaptıkları da ileri sürülen Dârü'l-İslâm mensupları Amerika'daki mevcut düzeni tamamen reddetmekte ve evliliklerini nüfus dairelerine bildirmemektedirler. Hatib et-Tebrîzî'nin meşhur eseri *Mişkâtü'l-Meşâibh*'teki hadisleri aynen uygulamaya çalışmakta, sarık sarmakta ve ellerinde devamlı surette misvak ve tesbih bulundurmaktadırlar. Boş vakitlerini de mescid ve camilerde Kur'an-ı Kerim'i Arapça aslından okumakla geçirmektedirler. 1983 (veya 1984) yılında Yahyâ Abdülkerim Pakistan'da oturan bir Kâdirî şeyhine intisap edince Dârü'l-İslâm hareketinin imamlığından ayrıldı ve hareketin bazı üyeleri de aynı yolu seçip Pakistan'da dinî tahsil görmeye gittiler; bazıları da Afgan mücahidlerle temas kurup Afganistan cihadına katıldılar. Dârü'l-İslâm hareketi halen İmam Emin Abdüllatif'in başkanlık ettiği on yedi kişilik bir heyet tarafından idare edilmekte ve bu heyetin üyeleri arasında, eski zenci milliyetçilerinden Cemil el-Emin de (H. Rap Brown) bulunmaktadır.

Bazı müslüman zenci gruplar Hindistan ve Pakistan kökenli kimselerce yönlendirilirken, Ensârullah veya Nübyeli Müslüman İbrânîler (Nubian Islamic Hebrews) adındaki cemaat de Sudan mehdîsinin kurduğu hareketin devamı olduğunu ileri sürmektedir. Mehdî'nin neslinden geldiğini iddia eden cemaat reisi İsmâ Abdullah el-Mehdî'nin bir ara Sudan'da bulunmuş olmasına rağmen yaymaya çalıştığı inançlarla Sudan mehdîsinin fikirleri arasında en ufak ilgi bulunmamaktadır. Ensârullah üyeleri, bütün peygamberlerin ve Arap milletinin

siyah ırktan geldiğini, İslâm dünyasında liderliğin de sadece Sudanlılar'dan türeyen mehdîye ve onun halifesine ait olduğunu kabul etmektedirler. Bu cemaatin ilk üyeleri Siyah İbrânî (Black Hebrew) hareketinin son temsilcilerinden çıkmıştır. Siyah İbrânîler, Benî İsrâ'il'in gerçek evlâtlarının kendileri olduklarına ve yeryüzündeki yahudilerin Benî İsrâ'il'le ilgilerinin bulunmadığına inanıyorlardı. Gittikçe zayıflayan Siyah İbrânî hareketinin eski üyelerinden bazıları ile, Yahyâ Abdülkerim'in esrarın kullanılmasını haram ilân etmesi üzerine esrardan vazgeçemeyen bazı Dârü'l-İslâm üyeleri, uyuşturucu madde kullanmayı mahzurlu bulmayan Ensârullah'a katıldılar.

Son olarak İslâm Milleti'nden çıkan "Hanefî" müslümanları zikretmek gerekir. Hanefî fıkhnı uygulamayan, her namazdan önce gusûl abdestini vacip kabul edip selâm yerine besmeleyi kullanan bu cemaatin kendine Hanefî adını niçin uygun gördüğü belli değildir. Kerim Abdülcebbar, Mehdi Abdurrahman (Walt Hazzard) ve Cemal Wilkes gibi meşhur basketbolcular bu gruba mensuplardır. Bu cemaat, asıl adı Ernest McGee olan Hamaas Abdul-Khalis tarafından kurulmuştur. 1950 yılında İslâm Milleti'ne katılan Hamaas sekiz yıl sonra bu hareketin genel sekreterliğine getirildi. Fakat 1968'de İslâm Milleti'nden ayrılarak New York'ta yeni bir cemaat kurdu ve iki yıl sonra Kerim Abdülcebbar'ın Washington'da satın aldığı büyük bir eve taşındı. Hamaas, Elijah Muhammed'in öğretilerini ve yaşayışlarını şiddetle tenkit etmeye başlayınca, İslâm Milleti'ne bağlı birkaç kişi Hanefîler'in merkezini basıp dördü çocuk olmak üzere yedi kişiyi öldürdü. Dört yıl sonra Hamaas ve bazı Hanefî hareketi mensupları yanlarına silâh alarak Washington Belediye Sarayı'nı, İslâm Merkezi'ni ve bir siyonist teşkilâtı olan B'nai B'rith'in merkezini işgal ettiler ve 139 kişiyi rehin aldılar. Rehinelere serbest bırakmak için yerine getirilmesini istedikleri, Hz. Peygamber'in hayatını konu alan Resul filminin Amerika'da gösterimden kaldırılması, İsrail'in işgal ettiği topraklardan geri çekilmesi, Malcolm X'i ve kendi çocuklarını öldürenlerin kendilerine teslim edilmesi, Washington İslâm Merkezi'nin Wallace Muhammed'e yaptığı himayeye son vermesi şartlarının reddedilmesi üzerine teslim olmak zorunda kaldılar ve Hamaas yargılanarak kırk bir yıl hapse mahkûm edildi; kurduğu cemaat de kısa zamanda dağıldı.

Zenciler arasındaki müslümanlığın geleceği hakkında kesin bir söz söylemek güçtür. İslâmiyet'e büyük bir şevk ve ihlâsla sarılmalarına rağmen şahsî ve fikrî ihtilâflarından dolayı tesirli bir birlik kuramamaktadırlar. Dinî ve özellikle fikhî bilgileri çok zayıftır. Bazı zenci müslümanlar Suudi Arabistan, Mısır, Pakistan ve İran gibi ülkelerde tahsil görmekte iseler de öğrendikleri bilgiler kullanılmasız surette o ülkelerdeki hâkim görüşleri aksettirmektedir. Bu kişilerin, Amerika'nın şartlarına uygun bir ulemâ sınıfının teşekkül etmesine yardımcı olabilecekleri ise şüphelidir.

Göçmenler. 1783 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ni resmen tanıyan ilk ülke Fas Krallığı oldu. Kuzey Afrika ile kurulan bu iyi ilişkilerin sonucunda Mağribî (Moor) denilen müslümanların bazıları Amerika'ya göç ettiler. 1790'da Güney Carolina eyalet meclisi onlara Avrupa asıllı Amerikalılar'a tanınan hakları verdi. Daha sonra 1805 yılında Amerikan Senatosu Türkler'i ve Araplar'ı vatandaş olmaktan meneden bir kanun çıkarmışsa da bu kanun bilinmeyen bir tarihte feshedilmiştir. XIX. yüzyılın son çeyreğinde Suriye, Lübnan ve Filistin'den müslüman Araplar oldukça büyük sayıda gruplar halinde Amerika'ya göç etmeye başladılar. Doğu eyaletlerinde yerleşen bu göçmenlerin bazıları Massachusetts eyaletinin Fall River şehrindeki mensucat fabrikalarında, bazıları da aynı eyaletin Quincy şehrine yakın taş ocaklarında iş buldular. Varlığını bugüne kadar sürdüren Quincy cemaati nihayet 1964 yılında büyük bir cami inşa etti. Bu ilk göçmenlerin çoğu işçi, köylü ve küçük esnaf olduğundan cami kuracak maddî imkânlara sahip değillerdi ve amaçları aileleri için belli bir refah seviyesi temin etmekten ibaretti. Üstelik bu müslümanlar kültür bakımından, Amerika'ya gelen Araplar arasında çoğunluğu oluşturan hristiyanların nüfuzu altındaydılar. Amerika'ya gelen Arap müslümanlar arasında orta batıya yerleşenler de vardı. Halen en faal Arap müslüman cemaatlerinden biri olan İowa eyaletindeki Cedar Rapids cemaati 1885'te kurulmuş, kubbeli ve minareli olan camisini 1934 yılında inşa etmiştir. 1914'te de Indiana eyaletinin Michigan şehrinde oturan Araplar bir İslâm merkezi, on yıl sonra da bütün orta batıda faaliyet gösteren Çağdaş Arap-İslâm Cemiyeti'ni (Asr al-Jadeed Arabian Islamic Society) kurdular. 1920'lerde bazı Araplar otomobil endüstrisi merkezi olan Michigan eyale-

tine yerleştiler. 1921 yılında orada kurulan Highland Park Camii birkaç yıl sonra kapatıldı, fakat bu camiyi günümüze kadar faaliyetlerini sürdüren camiler takip etti. Bunların en önemlisi, Lübnan Şii'lerinden İmam Muhammed Cevad Şirri'nin yönettiği Detroit İslâm Merkezi'dir. Kesin olarak bilinmeyen bir tarihte, muhtemelen Süveyş Kanalı'nın açılmasından (1869) sonra Yemenli müslümanlar da Amerika'ya gelmeye başladılar ve onların bir kısmının Detroit'e yerleşmesi üzerine bu şehir Amerika'nın en büyük Arap müslüman yerleşme merkezi haline geldi. Yemenliler'in bazıları halen Kaliforniya'da çiftçi olarak yaşamaktadırlar.

XX. yüzyılın başlarında bazı müslüman Arnavutlar da Amerika'ya göç etmeye başladılar. Araplar gibi bunların da ilk yerleştikleri bölgeler Amerika'nın doğu eyaletleri idi. 1915 yılında Maine eyaletinin Biddeford şehrinde ve dört yıl sonra Connecticut eyaletinin Waterbury şehrinde birer cami yaptıkları bilinmektedir. Daha sonra Arnavutlar da yine Araplar gibi Michigan'a yerleşmeye başladılar. 1940 yılında Detroit şehrinde Arnavut - Amerikan Müslüman Cemiyeti (Albanian-American Muslim Society) kuruldu. Michigan'daki Arnavut camilerinin en faali, İmam Vehbi İsmâil'in yönettiği Detroit'e yakın Harper Woods Camii'dir. Arnavutlar tarafından yaptırılan en son cami 1973 yılında New York'ta hizmete açıldı. Bektaşî Arnavutlar ise Michigan eyaletinin Taylor kasabasında 1954 yılında bir tekke kurdular; halen bu tekkeyi Baba Recebi adında bir kişi idare etmektedir.

I. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa kökenli olmayan göçmenlerin Amerika'ya gelmelerini engelleyen kanunlar çıkınca Amerika'ya göç eden müslümanların sayısı çok azaldı. Ancak Polonya'dan gelen Tatarlar New York'un Brooklyn bölgesinde 1922 yılında Tatar-Amerikan Cemiyeti (Tatar American Society) adlı bir dernek ve sekiz yıl sonra da bir cami kurdular; bunlara daha sonra Türkiyeli ve Türkistanlı müslümanlar da katıldı. 1930'larda Hindistan'ın Pencap eyaletinden bazı müslümanlar İngiliz sömürgeciliğinden kaçarak Kaliforniya'ya yerleştiler ve tarımla uğraşan bu müslümanlar 1940'larda eyaletin ilk camisini Sacramento'da kurdular. II. Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda müslüman göçmenlerin sayısı çok arttı. Doğu Avrupa komünist idaresi altına girdikten son-

ra Yugoslavya'dan binlerce müslüman Amerika'ya geldi. 1950 yılında en önemli yerleşme merkezleri olan Chicago'da Boşnak İslâm Merkezi kuruldu; Amerika'da İslâmiyet için en çok uğraşan Yugoslav Dr. Kâmil Ardiç'tir. Savaş sırasında Sovyet ordusundan Almanlar'a esir düşen ve bazan da gönüllü olarak Alman ordusuna hizmet eden Türkistanlılar'la Kafkasyalılar savaş bitince Sovyetler Birliği'ne dönmeyi reddettiler ve bir kısmı Amerika'ya gelmeye muvafak olup en çok New Jersey eyaletine yerleştiler. 1948 yılında Filistin siyonistler tarafından gaspedilince de bir hayli Filistinli müslüman Amerika'ya geldi. Ancak bunların dindar olmayan büyük çoğunluğu hristiyan Filistinliler'le beraber milliyetçi dernekler kurmaya öncelik verdiler. Bolşevik İhtilâli'nden sonra Çin'e sığınan bazı Kazan Tatarları, 1949 yılında Çin'de de komünist idare kurulunca Amerika'ya iltica ederek Kaliforniya'ya yerleştiler; en önemli merkezleri San Francisco'ya yakın Burlingame şehridir. Komünist zulmünden kaçan diğer bir zümre de yakın yıllarda ülkelerini terkeden Afganlar olup Amerika'ya gelir gelmez San Francisco'ya yakın Hayward ve Concord şehirlerinde derhal birkaç mescid kurdular. 1960'lardan bu yana yüksek öğrenim görmüş meslek sahibi birçok Arap, İranlı, Türk, Hindistanlı ve Pakistanlı müslüman Amerika'nın çeşitli şehirlerine yerleşmekte, gittikleri yerlerde birer mescid veya İslâm cemiyeti kurulmasına ön ayak olmaktadır.

Öğrenciler. II. Dünya Savaşı'ndan önce sayıları az olan müslüman öğrencilerin Amerika'ya çok sayıda gelmeleri 1950 ve 1960'larda gerçekleşti. Bu öğrenciler okudukları üniversitelerde cuma ve bayram namazlarını kılmak başta olmak üzere bazı dinî faaliyetler gösterdiler. Bu faaliyetleri daha tesirli bir hale getirmek için on beş üniversitede okuyan talebeleri temsil eden yirmi beş kişi 1 Ocak 1963 tarihinde Birleşik Devletler ve Kanada Müslüman Öğrenci Birliği (MSA: Muslim Student Association of the United States and Canada) adında bir cemiyet kurdu. Kısa zamanda bütün Amerika'da çeşitli şubeler açan bu cemiyet Suudi Arabistan, Küveyt ve başka müslüman devletlerden malî destek gördü. Liderliğini çoğu zaman Arap ve Pakistanlı öğrencilerin yaptığı bu cemiyetin 1970'lerin başındaki kongrelerine binlerce kişi katıldı.

1964 yılında, Amerika'da eğitim gören İranlı öğrenciler İslâmî Öğrenciler Birli-

ği (Encümen-i İslâmî-i Dânişcüyân) adında bir cemiyet kurdular. Bu cemiyet "Farsça Konuşanlar Grubu" adı altında MSA'ya da katıldı, ancak her zaman bağımsızlığını korudu ve 1978'de şah rejimine karşı mücadelesini serbestçe yürütebilmek için birlikten ayrıldı. "Farsça Konuşanlar Grubu"na paralel olarak üyeleri nisbeten az bir de "Türkçe Konuşanlar Grubu" ortaya çıktı.

1982 yılında eğitimlerini bitirdikten sonra Amerika'da kalmaya karar veren MSA'nın bazı eski üyeleri cemiyeti feshederek onun yerine Kuzey Amerika İslâm Cemiyeti (ISNA: Islamic Society of North America) adı altında yeni bir teşkilât kurdular. Merkezi Indiana eyaletinin Gary şehrinde olan bu kuruluş, amacının İslâmîyet'i bütün Amerika'da yaymak olduğunu iddia etmekte, fakat Suudi Arabistan'dan temin ettiği geniş maddî imkânlarla rağmen henüz bu sahada ciddi bir faaliyet göstermiş bulunmamaktadır.

Avrupa Kökenli Mühtediler ve Tarikatlar. Beyaz Amerikalılar arasında ihtida olayları XIX. yüzyılın sonlarına doğru başlamıştır. Reverend Norman adında Türkiye'de misyonerlik yapan Amerikalı bir Metodist rahibi 1870 yılında müslüman oldu. Başka bir mühtedi ise 1916'da vefat eden Muhammed Alexander Russell Webb'dir. Meslekten gazeteci olan Webb, 1887 yılında Manila'da Amerikan başkonsolosluğuna tayin edildikten sonra Hindistan'daki bazı müslüman âlimleriyle mektuplaşmaya başladı ve onlardan iki kişi Manila'ya gelerek Webb'in ihtidasına vesile oldular. Webb başkonsolosluktan istifa edip Hindistan'a gitti ve oradaki müslümanların malî yardımıyla Amerika'ya dönerek Amerikan İslâm Tebliğ Hareketi (American Islamic Propaganda Movement) adında, yedi şehirde şubesi olan bir cemiyet kurdu. Webb ayrıca Sultan II. Abdülhamid'le temas edip New York'ta fahri Osmanlı konsolosu unvanını aldı. Webb'in vefatından sonra Avrupa kökenli Amerikalılar arasında seyrek olarak görülmeye devam eden ihtida olayları son yıllarda daha önemli boyutlara ulaştı. Sayılarının 40.000 ile 75.000 arasında olduğu tahmin edilen müslümanların bir kısmı müslüman bir eşle evlendikleri için, büyük bir kısmı ise tasavvuf adı altında ortaya çıkan hareketlerin tesiri altında kalarak Müslümanlığı benimsemişlerdir. Zenci müslümanların aksine Avrupa asıllı mühtediler sosyal ve ekonomik durumları nisbeten iyi olduğundan, Amerikan toplumundan ilişkilerini kopara-

rak ayrı bir toplum kurmak teşebbüsünde bulunmamakta, sadece duydukları mânevî boşluğu doldurmak için çoğu zaman sahte bir tasavvuf anlayışına sarılmaktadırlar.

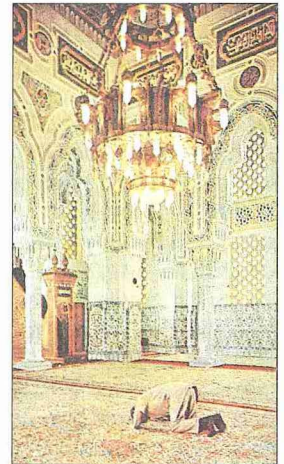
Amerika'da hemen hemen yalnız beyazlar arasında faaliyet gösteren tarikatlar şu şekilde sıralanabilir: 1. Şâzeliyye tarikatının Habîbiyye kolundan izinli olduğunu ileri süren İskoç asıllı Abdülkâdir es-Sûfî'nin kurduğu cemaat. Sûfî 1973 yılında Kaliforniya'nın Berkeley şehrinde bir tekke kurdu, fakat buradaki faaliyeti fazla devam edemeyince memleketine döndü. 1970'lerin sonuna kadar Amerika'da epey taraftar ve mürid toplayan ve sık sık görüş değiştirdiği görülen Abdülkâdir es-Sûfî'nin nihayet tasavvuftan da vazgeçmesi üzerine kurduğu cemaat tamamen dağıldı. 2. Texas eyaletinde San Antonio şehri yakınlarında Irak asıllı Şeyh Fazlullah Hâirî'nin başlattığı Câferiyye-Şâzeliyye hareketi. Şii olan Hâirî önceleri Abdülkâdir es-Sûfî'nin en yakın dostlarından; fakat Sûfî, Mâlikî mezhebini yegâne hak mezhep olarak ilân edince onunla ilişkilerini kesti ve Şiîliğe dayanan yeni bir cemaat kurdu. 3. Nakşibendî tarikatından olduğunu ileri süren Kıbrıslı Şeyh Nâzım'ın müridleri. Bunların bir kısmı Abdülkâdir es-Sûfî'nin eski müridleridir. Bugüne kadar Amerika'ya gelmiş olan Şeyh Nâzım'ın tayin ettiği halife Kaliforniya'da oturmakta ve Amerika'nın değişik yerlerindeki müridlerine önderlik etmektedir. 4. Merkezi Arizona eyaletinde bulunan Amerika Çiştî Tarikatı (Chishti Order of America) 1972 yılında Hindistanlı Hakim G. N. Çiştî tarafından kurulmuştur. 5. İstanbullu Muzaffer Ozak'ın teşebbüsüyle Halvetiyye-Cerâhiyye tarikatının Amerika'da açılan şubesi. Bu tarikatın Amerika'daki merkezi New York'taki Mescidü'l-Ferah'tır. 6. Bir Şii tarikatı olan Ni'metullahiyye'nin Nurbahşiyye kolu. Bu kolun müşşidi psikiyatr Dr. Cevad Nurbahş İran İslâm Devrimi'nden sonra Amerika'ya geldi. Müridleri arasında Amerikalılar'ın yanı sıra burada oturan bazı İranlılar da bulunmaktadır. 1980 yılında bu tarikatın Amerika'da altı tekkesi vardı. 7. Aynı tarikatın Melikniyâ Nâsır Ali Şah kolu. Bu kolun faaliyetlerini Ali Campbell adında bir Amerikalı yürütmektedir. 8. Kökü yine İran'da olan Üveysiyye tarikatı. Bu tarikatın reisi, İran İslâm Devrimi'nden sonra Amerika'ya yerleşen Şah Maksûdî Sâdık Ankâ isminde bir kişidir. 9. Sri Lanka müslümanlarından M. R. Bawa

Muhaiyadden'in (Muhyiddin) Philadelphia şehrinde kurduğu sûfiyâne cemaat. Hangi tarikata mensup olduğu bilinmeyen Muhaiyadden'in Hindu dininden çok etkilenmiş olduğu *Islam and World Peace* adlı kitabından anlaşılmaktadır. 10. New York'un Brooklyn bölgesinde bilhassa zenciler arasında mürid toplayan ve kökü Sudan'da olan Burhâniyye tarikatı.

Birleşik Devletler'de en azından prensip olarak şer'î ibadetleri vâcip bilen yukarıdaki tarikat hareketlerinden başka tamamen şeriatı kopmuş sözde tasavvufî hareketlere de rastlanmaktadır. Bunların en eskisi, 1910 yılında Hindistanlı İnâyet Han'ın kurduğu Batı Sûfî Tarikatı'dır (Sufi Order of the West). Müridlerine tek ibadet olarak kadınların ve erkeklerin beraber katıldıkları dansları tavsiye eden İnâyet Han'a göre tasavvuf bütün dinlerin müntesiplerini içine alıyordu. İnâyet Han 1927'de ölünce yerine oğlu Vilâyet Han geçti. Vilâyet Han'ın en yakın çalışma arkadaşı olan Yahudi Samuel Lewis homoseksüellik ve uyuşturucu maddeler kullanma gibi bazı meselelerde müşşidine karşı çıktı. Lewis 1971'de öldü, fakat altı yıl sonra Vilâyet Han homoseksüelliği ve uyuşturucu madde kullanmayı yasaklayınca Lewis'in görüşlerinde haklı olduğunu anlayan müridleri Vilâyet Han'dan ayrılıp Sûfî İslâm Ruhâniyet Cemiyeti (Sufi Islamia Ruhaniyat Society) adında yeni bir dernek kurdular. Bu cemiyet sadece Kaliforniya'nın San Francisco bölgesinde faaliyet göstermektedir. Yine Kaliforniya'da Mevlvî şeyhi olduğunu söyleyen İngiliz yahudisi Reşad Feild bazı faaliyetler yürütmekte ve yazdığı kitaplarından İslâmî görüşten tamamen uzak olduğu anlaşılmaktadır.

Bu şeriat dışı tarikatlardan başka bir de New Mexico çölünün Abique bölge-

Washington
İslâm
Merkezi
Camii'nin
içinden
bir görünüş -
Amerika
Birleşik
Devletleri

sinde bazı beyaz müslümanların oturduğu bir köy bulunmaktadır. Zengin Süûdîler'den aldığı malî destekle köyü kuran Nûreddin Durkee önce Vehhâbî görüşleri benimsemişse de daha sonra Kahire'de oturan bir Şâzelî şeyhine intisap etmiş, bunun üzerine köy halkı Vehhâbî ve Şâzelî olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Aynı köyde, faaliyetleri hakkında pek bir şey bilinmeyen Geleneksel İslâmî Tetkikler Enstitüsü (The Institute for Traditional Islamic Studies) adında bir de eğitim kurumu bulunmaktadır.

Sonuç. Yukarıda verilen bilgilerden Müslümanlığın Amerika'da kesin şekilde yerleşmiş olduğu anlaşılmakta, ancak küçümsenmemesi gereken bazı problemlere sahip olduğu da görülmektedir. Bugün Amerika Birleşik Devletleri'nde en az 8 milyon müslüman yaşamakta, 1986 yılında yapılan ve şüphesiz eksik olan bir istatistiğe göre de bunların 598 camii, mescid ve İslâmî merkezi bulunmaktadır. Ancak sözü edilen çeşitli grup ve cemiyetler arasında ne anlayış ne de organizasyon bakımından birlik vardır ve Amerika'da oturan müslümanlar ortak İslâmî bir şura sahip değillerdir. 1954 yılında Lübnan asıllı Abdullah İğram, camilerin faaliyetlerine bir düzen vermek maksadıyla Birleşik Devletler ve Kanada İslâmî Dernekler Federasyonu (Federation of Islamic Associations in the United States and Canada) adında bir teşkilât kurdu. En çok Arap cemaatlerinin katıldığı bu federasyon yıllık bir kongre düzenlemek ve *Muslim Star* adında bir dergi çıkarmaktan başka faaliyet gösteremedi. 1957'de Suriye asıllı İbrahim Howar'ın himmetiyle kurulan Washington İslâm Merkezi'nin hedeflerinden biri, Amerika'daki bütün İslâmî faaliyetleri güçlendirmek ve onları mümkün olduğu kadar bir araya getirmektir. Fakat merkezin idaresi Amerika'da müslüman memleketlerini temsil eden elçilere devredilince merkez herhangi bir aktif rol oynayamadı. 1982 yılında Washington müslümanları merkezin yönetimini kendi ellerine alabildilerse de bir yıl sonra cemaatin seçtiği imam elçilerin çağırıldığı polis kuvvetleriyle camiden uzaklaştırıldı. 1974'te New York'ta bir büro açan Dünya İslâm Birliği (Râbitatü'l-Âlemi'l-İslâmî) üç yıl sonra Newark şehrinde ilk Kuzey Amerika İslâm Kongresi'ni düzenledi. 140'ı aşkın mescid ve cemaat temsilcilerinin katıldığı bu kongrede İslâmî faaliyetlerin düzenlenmesi için bazı kararlar alındı, fakat bugüne kadar bu kararların hiçbirisi icra edilemedi.

Zencilere ait bazı mescidlerin dışında beş vakit namaz kılınan camilerin sayısı çok azdır; bir kısmı da sadece cuma ve pazar günleri açık olup fonksiyon bakımından kiliselere benzemektedir. Cami ve mescidlerden başka İslâmî müessese ise hemen hemen hiç yoktur. Bazı müslümanlar çocukları için birkaç ilkokul açmışlarsa da çocukların büyük çoğunluğu ancak pazar günleri mescidlerde düzenlenen derslerde dinî eğitim görürler. 1980 yılında Chicago'da Doğu-Batı Üniversitesi (East-West University) ve üç yıl sonra da Amerikan İslâm Koleji (American Islamic College) adlı iki öğretim kurumu açılmıştır; ancak istenilen ilmî seviyeye ulaşamadıklarından müslüman gençler normal Amerikan üniversitelerini tercih etmektedirler.

Filistin asıllı profesör İsmâil Râci Fârûkî (ö. 1986) tarafından hem Amerika'da Müslümanlığın ilerlemesine yardımcı olmak, hem de bütün dünyadaki İslâmî uyanışın gelişmesine katkıda bulunmak maksadıyla 1981 yılında Washington'da Milletlerarası İslâm Düşüncesi Enstitüsü (International Institute of Islamic Thought) adında bir müessese kuruldu. Fârûkî'nin nezareti altında birkaç kongre yapıldı ve onun telif ettiği *Islamization of Knowledge* adlı risâle enstitünün ilk yayını olarak neşredildi. Virginia eyaletinin Herndon şehrinde 30.000 kitap ve periyodığe sahip bir araştırma kütüphanesi, konferanslar ve ilmî toplantıların yapılacağı salonları bulunan yeni bir merkeze kavuşan enstitünün İslâm dünyasının önemli bazı şehirlerinde de şubeleri vardır. Enstitü İslâm dünyasındaki çeşitli kurumlarla da yardımlaşarak genel merkez ile muhtelif İslâm ülkelerinde birçok ilmî kongre, konferans, seminer ve araştırma toplantıları düzenlemiştir. Arapça ve İngilizce çeşitli yayınları da bulunan enstitü, bu yayınlardan bir kısmını dünyanın çeşitli yerlerinde ücretsiz olarak dağıtmaktadır. İslâm düşünce ve kültürüyle ilgili bazı projeleri uygulamaya çalışan enstitüye maddî kaynak sağlamak üzere 1984 yılında bir de vakıf kurulmuştur.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan müslümanlar, İslâmiyet'in telkin ettiği mânevî değerlerden mahrum olan ve İslâm'a karşı çoğu zaman şiddetli bir taassup gösteren bu ülkede benliklerini ve varlıklarını koruyabilmek için fazla zaman geçirmeden ciddi bazı tedbirler almak zorundadırlar.

BİBLİYOGRAFYA :

- Drew Noble Ali, *The Holy Koran of the Moorish Holy Temple of Science*, Chicago 1914; Morroe Berger, "Americans from the Arab World", *The World of Islam* (nşr. J. Kritzeck — R. B. Winder), New York 1959, s. 351-372; a.mlf., "The Black Muslims", *Horizon*, VI/1, s. 49-64; E. U. Essien-Udom, *Black Nationalism: A Search for Identity in America*, New York 1962; Xhevat Kallajxhi, *Bektashizmi the tegeja shqiptare n'Amerike*, New York 1964; L. E. Lomax, *When the Word is Given*, New York 1964; Malcolm X, *Autobiography*, New York 1964; a.mlf., *Köklerimiz* (trc. Ahmet Kot), İstanbul 1983; Charles E. Silberman, *Crisis in Black and White*, New York 1964; Abdo A. Elkholy, *The Arab Moslems in the United States*, New Haven 1966; Kadir Mısıroğlu, *Amerika'da Zenci Müslümanlık Hareketi*, İstanbul 1967; Ebrahim Ahmad Bawany, *Islam-Our Choice*, Karachi 1970, s. 11-12, 30-31, 39-41, 96-97, 137-140; C. E. Lincoln, *The Black Muslims in America*, Boston 1973; Muhammad Abdul-Rauf, *History of the Islamic Center*, Washington 1978; a.mlf., "Islam and Islamic Institutions in the Americas", *Impact International*, VI/7, London 1976, s. 43-46; E. A. Richardson, *Islamic Cultures in North America*, New York 1981; Kareem Abdul-Jabbar, *Giant Steps*, New York 1983, s. 139-141, 167-181, 224-235, 257-266, 277-281; C. E. Marsh, *From Black Muslims to Muslims*, New York 1984; Akbar Muhammad, "Muslims in the United States: An Overview of Organisations, Doctrines and Problems", *The Islamic Impact* (nşr. Y. Y. Haddad — B. Haines — E. Findly), Syracuse 1984, s. 195-217; Elijah Muhammad, *Message to the Blackman*, Muhtelif basımlar; Y. Y. Haddad, *A Century of Islam in America*, Washington 1986; a.mlf., "The Muslim Experience in the United States", *The Link*, II/4 (1979), s. 1-12; a.mlf. — Adair T. Lummis, *Islamic Values in the United States*, New York-Oxford 1987; Sulayman Shahid Mufassir, "Islam among the Afro-Americans", *Impact International*, II/14, London 1972, s. 5; Zafer Ishaq Ansari, "The Religious Doctrines of the Black Muslims of America", *JIMMA*, III (1981), s. 199-201; Sulayman S. Nyang, "Islam in the United States: Review of Sources", a.e., III/1 (1981), s. 189-198; a.mlf., "Islam in the United States of America", *The Search: Journal for Arab and Islamic Studies*, I/2, 1980, s. 164-182; William Yahya Asosey, "The First Mosque in America", *JIMMA*, V/1 (1984), s. 60-63; Arif Ghayur, "Ethnic Distribution of American Muslims and Selected Socio-Economic Characteristics", a.e., V/1 (1984), s. 47-59; Adele L. Younis, "The First Muslims in America: Impressions and Reminiscences", a.e., V/1 (1984), s. 17-28; a.mlf. — Mumtaz Ahmad, "A New Beginning for the Black Muslims", *Arabia*, IV/47, London 1985, s. 50-51; Clyde Ahmad Winters, "Going back to the Roots", *Afkar/Inquiry*, II/4, London 1985, s. 56-57; Hasnain Walji, "The Prodigal Return", a.e., IV/7 (1987), s. 54-56; J. G. Melton, *The Encyclopedia of American Religions*, Wilmington 1978, II, 335-346, 524-525; a.mlf., *Supplement to the Encyclopedia of American Religions*, Detroit 1985, s. 70-73.

SİRRİ ERİNÇ-İHSAN TAŞER-HAMİD ALGAR